Udgivet af Foreningen for konsekvente Antimilitarister.

Nr. 7. | Juni 1917. | 3 Øre.

Revolution.

Af lange Aars Trældom, af Slægters fortærende Slid og slovende Arbejde i *Kapitalismens Guldkværn* fremstaar Revolutionen.

Hver Dag, hver Time, ja hvert Minut bærer i sig *Uretfærdighed* og *Ydmygelse,* øvet af den herskende Klasse mod det arbejdende Folk, der — ubevidst maaske i de fleste Tilfælde — fører Proletariatet mod Oprejsningens Time.

Revolutionen er Hævneren af Slægtens Fornedrelse og Ydmygelse — den er Forløseren af Folkenes stærke, hede Frihedslængsler og Drømme, der hærdet og prøvet under Kapitalist-Statens Trældom og Forfølgelsers knugende Tryk har omsat sig i jernhaarde Viljers Stræben og Kamp for *Friheden* og *Livslykken.*

Revolutionen skabes ikke paa kunstig Vis af enkelte Mennesker eller paa nogle faa Dage eller Aar.

Ethvert Samfund, der er bygget op paa Udbytning og Uretfærdighed, hvis Grundlag hviler paa én Klasses Hersken og Underkuelse af en anden Klasse, bærer selv Spiren i sig til *Revolutionen — Oprøret,* og den næres og trives ustandselig af Trykket fra oven, der stadig bliver haardere og hensynsløsere, indtil det tilsidst bliver saa uudholdeligt, at den undertrykte Klasse for at leve maa rejse sig derimod — lave *Revolution.*

Revolutionen kan ikke forhindres eller fremkaldes, uden at man skal forandre hele Samfundets Udvikling. Den har sin Rod saa dybt i de materielle Forhold i Samfundet, at disse maa betinge, naar den kan bryde ud og rydde det gamle Samfundssystem tilside for at give Plads for et nyt.

Men vi, der venter Revolutionen, der længes efter den som en Befrier og Fornyer, en Budbringer om mere Lykke og Livsglæde for den trællende Menneskehed, vi kan nære Revolutionstanken hos Masserne og gøre dem stærke, give dem et Maal — et nyt Samfundsideal at virkeliggøre.

Vi kan opelske og fremskynde den og forberede Folket til den, saa de fuldt og helt kan udnytte den i sin Tjeneste, naar Tiden er moden dertil.

Men er Tiden ikke inde nu? Er det arbejdende Folk i alle Lande ikke trykket saa langt ned i Fornedrelse og Undertrykkelse, at de staar beredte til at modtage Revolutionen?

Badet i Blod ligger vor Moder Jord, gødet af Millioner af sine Sønners Blod, sønderslaaet og lemlæstet af 3 Aars skrækkelig Krig, blodtapper Menneskene endnu hinanden paa Staternes Magtbud!

For hvad?

Kun for at enkelte rovbegærlige Kapitalister, der i Forvejen ejer det meste af den ganske Jord, ikke kan enes om at dele Udbyttet af hele den øvrige Menneskeheds Arbejde. Kun derfor kæmper Folkeslagene — Fabrikernes og Værkstedernes Trælle — nu mod hinanden paa Evropas Valpladser.

Myrderier, Lemlæstelser, Ødelæggelse og Bortødslen af Liv, Sudt, Savn og *Elendighed* er Kapitalistsamfundets Værk. Disse Staternes og Regeringernes Forbrydelser maa fremkalde Revolutionen; men vil Folkene forstaa deres Besøgelsestid?

Det nuværende Samfund har dømt sig selv. *Blod Ulykke og Elendighed* har præget det lige fra dets Opstaaen og indtil nu.

Tiden er moden. — Kom, Revolution! vi venter paa dig.

Paa Vægtskaalen.

Kapitalismens og Militarismens System — organiseret og sammensvejset i den moderne Kapitalistst at, med dens hele Slæng af fede Vogtere, der æder sig tykke og fede paa det arbejdende Folks Bekostning, vejer ikke tilnærmelsesvis Militærnægtelsens System op.

Dette System vil blive det, der i den nærmeste Fremtid vil tynge Vægtskaalen ned til Fordel for Antimilitarismen og Friheden.

Militarismens System forudsætter Dumhed og Underkastelse af Folket — Militærnægtelsen Friheden og Kundskaben.

Det kan ikke være vanskeligt at vælge mellem disse to Systemer.

En Sejr.

Vor Kammerat, Maskinarbejder Aage Jakobsen, er nu efter længere Tids Sultestrejke og Arrest og et lille ufrivilligt Ophold hos Professor Friedenreich bleven frigivet af de militære Autoriteter.

Atter er het et Tilfælde, hvor de militære Myndigheder har benyttet Kassationen for at blive en Militærnægter kvit.

Aage Jacobsen vil i næste Numer af „Militærnægteren" selv fortælle om sin Behandling.

Den tvungne Værnepligt.

Som et ægtefødt Barn af den moderne Kapitalisme fostredes den *tvungne almindelige Værnepligt.*

Som alle Love, den moderne Kapitalisme har skabt for at værne om sin Eksistens, er bleven iklædt Demokratiets Klædebon for at skjule deres sande Karakter for Folket, saaledes er ogsaa Loven om den tvungne Værnepligt tilhyllet i Frihedens og Lighedens Kappe, medens den i Virkeligheden er den Lov, der skændigst af alle binder Proletariatet til det bestaaende Samfund og hindrer det i at gøre Oprør mod sit fornedrende Slaveri!

Sideordnet med Kapitalismens Udvikling og Magt forandrede ogsaa Samfundets Organisation Karakter. Fra Enevælden gik man over til mere demokratiske Former, hvor Folket fik »*Indflydelse*« paa Landets Regeringsform. Det vil sige, det fik Lov til med Aars Mellemrum at være med til at vælge de Mænd, der skulde vaage over, at den bestaaende Ordning ikke blev krænket — at Udbytningen og Undertrykkelsen af det arbejdende Folk foregik uhindret. *Folket fik Lov til selv at vælge sine Tyraner,* og at de, der blev valgt, udførte deres Arbejde tilfredsstillende, skulde Kapitalisterne nok paase. Det, hvorunder Folket led: *Fattigdom, Elendighed og Underkuelse,* ændredes der ikke noget ved. Tværtimod antog Udbytningen Former, som ingen tidligere Tid har kendt.

Men med denne Valgret, der blev gennemført i alle fremskredne Lande i Evropa — mere eller mindre — fulgte der ogsaa Pligter, og en af disse er *den tvungne Værnepligt.*

Pligten at stille som Soldat var under Enevælden ene overladt til Bønderne, hvem Adelen selv udskrev, og ellers forresten til lejede Tropper — Folk, hvis Haandværk var Soldaterlivet; men for Kapitalismen var denne »Værnepligt« ikke nok.

Baseret som Kapitalismen er paa Udbytning af langt den overvejende Del af Folket og paa Konkurrence indbyrdes, er det nødvendigt, at den har et stærkt og sikkert Værn, der sikrer den mod Oprør af den undertrykte Klasse, og som er stærk nok til at hævde en Plads for den paa Verdensmarkedet — et Værn, der til enhver Tid kan sikre den sin Profit, og dertil maatte den have ethvert vaabenfør Individ i Samfundet.

Vel vogtende sig for uden Omsvøb at klarlægge *Værnepligtens* sande Opgave for Masserne, iklædte den Loven de nye Frihedsldéers Kjortel.

Frihed og Lighed i det døgnpolitiske Liv var det Frihedsideal, Kapitalismen bar i sig og som den maatte have gennemført for at befæste sin politiske Magt. I den moderne Stat er dette Ideal virkeliggjort.

Igennem Statens folkevalgte Repræsentanter blev Loven om den tvungne Værnepligt gennemført uden Modstand fra Masserne, der ved den indirekte og for Kapitalismen uskadelige Indflydelse, de havde paa Statsstyret gennem Valgretten, følte sig som et Led i den kapitalistiske Stat.

Denne Samfølelse og Solidaritet overfor det Samfund, der aldrig havde givet dem andet end Fattigdom og Trældom, bevirkede, at de tog mod Loven som en Pligt, de havde mod Samfundet — mod Fædrelandet — et Tegn paa Lighed, at enhver Borger med sin Person skulde deltage i Fædrelandets Forsvar.

Om man ikke dengang kunde se, hvor *falsk* og *løgnagtig* hele Grundlaget for Loven om den *tvungne Værnepligt* var, saa har den forløbne Tid givet tilstrækkelige Beviser i Hænde derfor.

For at en Lov, der bærer Prædikatet »*Værnepligt*«, overhovedet kan have nogen Berettigelse, maa det vel være en Forudsætning, at de Mennesker, for hvem Loven gælder, har noget at »*værne*«; men dette er jo ikke Tilfældet for hele den arbejdende Befolkning, hvis hele Tilværelse drejer sig om Kampen for det daglige Brød, uden at have noget Haab om nogensinde at faa mere end dette — ofte endda knapt det.

Et Samfund, der er saa vanvittigt uretfærdigt, at det giver en lille Klike, som lidet eller intet gavner, alle Rigdomme og Værdier og derigennem hele Magten, medens de, der frembringer alt, knapt faar det Allernødvendigste, — har ingen Ret til at foreskrive sine Medlemmer *almindelig, tvungen* Værnepligt. I det hele taget skulde man mene, at en saadan Lov var overflødig; thi hvis man har nogle Goder, man staar i Fare for at miste, er der vel ingen Tvivl om, at man frivillig gor hvad man kan for at værne dem.

Den *tvungne Værnepligt* er intet mindre end en *Forbrydelse af den herskende Klasse i Samfundet, rettet mod den arbejdende Klasse.*

Vi har set, hvorledes denne Lov bliver brugt med Arbejdere mod Arbejdere, naar disse gennem Strejker har søgt at forbedre deres Kaar, hvorledes Udbytterne ved Hjælp af denne Lov tvinger Arbejderne til at blive Forrædere mod deres egen Klasse ved som Soldater at lade dem udføre Skruebrækkerarbejde, og hvorledes de nu, som Verdenskrigen viser os, som vilde Dyr vælter imod deres Klassefæller i andre Lande i hadefuldt, vildt Raseri — de *Klassefæller,* som de dog paa utallige Kongresser har bedyret *Solidaritet* og *Broderskab,* og som de skulde staa enige med i Kampen mod den fælles Fjende — *de kapitalistiske Udbyttere!*

Dette blodige Vanvid: Krigen, er kun mulig saa længe Arbejderklassen lystrer denne forbandede Lov. Uden den kan Krigen ikke føres.

Selve Kriigen har vist os det. England, et af de faa Lande, hvor den tvungne Værnepligt ved Krigens Udbrud ikke var gennemført, har maattet bryde med alle Traditioner og har nu Værnepligt saa godt som noget Land. I Australien har man forsøgt at faa den vedtaget, men dette mislykkedes heldigvis, og i Amerika bliver den, efter hvad Telegrammerne meddeler, indført og træder i Kraft den 5. Juni.

Det kapitalistiske Samfund har selv bevist denne Lovs Skade for den arbejdende Klasse, nu sidst ved det vanvittige Myrderi paa Evropas Valpladser, hvor Arbejderklassen blodtapper sig selv for sit bedste Blods Kraft i en hensigtsløs Kamp for andres Interesser.

For alle vi, der ser dette, og for hvem Arbejderklassens Frigørelse staar som vort Livs Ideal, og hvis Kamp vi vil kæmpe med hele vor Sjæls Inderlighed og personlige Styrke, er det ikke alene vor Ret, men det er vor ufravigelige Pligt at bekæmpe *Loven om den tvungne Værnepligt* — at nedbryde Autoriteten for den hos Arbejderne.

Vi maa lære Arbejderne at forstaa, at de ikke har nogen Pligt til at værne om andet end deres egen Klasses Interesser, at de kun bør kæmpe od dem, der berøver dem alt, hvad der gør Livet skønt og lyst at leve — de kapitalistiske Udbyttere, og at Arbejderklassens værste Fjende er den kapitalistiske Stat, hvor alle Voldsmidler til Arbejderklassens Undertrykkelse er koncentreret.

Ned med det forløjede Fædrelandsbegreb!
Ned med den kapitalistiske Tvangsstat!
Leve det internationale Proletariats Broderskab!

A.

Militærnægternes Billeder.

I Majnumeret skrev vi, at vi i dette Numer vilde bringe Billederne af den sidste Tids Militærnægtere, men grundet paa forskellige Vanskeligheder maa vi udskyde dette til næste Numer.

Militærnægtelsen i Udlandet.

Der er vist næppe noget Land, hvor Militarismen eksisterer, at der nu ikke findes Agitatorer og Forkæmpere for Militærnægtelse.

I Norge er der stadig flere og flere, der trods haarde Fængselsstraffe nægter at iklæde sig Statens Slagterklæder.

...*Hellere Statens Fangedragt end Statens spraglede Mordertrøje,* har vore norske Kammerater gjort til deres Valgsprog.

I Holland er Tallet paa Militærnægtere omtrent Hundrede og i England maa de tælles i Tusindvis.

Det er overhovedet meget vanskeligt at faa noget bestemt at vide om Militærnægtelsen i de forskellige Lande, da alle Meddelelser derom bliver strængt undertrykte af Censuren, men det er dog hævet over enhver Tvivl, at hver eneste af de krigsførende Lande har sine Militærnægtere, og der er sikkert mange, der med sit Liv har maattet bøde, fordi de ikke har villet myrde paa Kommando.

I Amerika har der fundet store Demonstrationer Sted mod den *tvungne Værnepligt,* som nu ogsaa bliver indført der, og i tusindvis har Folk nægtet at lade sig indrullere under de militære Myndigheder.

Militærnægtelse bliver det Feltraab, hvorunder Fremtidens antimilitaristiske Propaganda skal drives — den, der i Forbindelse med *Generalstrejken* skal forhindre, at Krigen igen slippes løs over Menneskene.

Et Banner fra Majdemonstrationen i Esbjerg.

Militærtyraniet.

I en Tid som vor, hvor snart sagt hvert Menneske i dette Land er Soldat det meste af sin Tid, hvor alle menneskelige Hensyn og Rettigheder brutalt bliver trampet under Fødder af Militarismen, er det ikke underligt, at Officers-Hovmodet og Militærtyraniet giver sig saadanne Udslag, at det maa harme ethvert rettænkende Menneske.

Der gaar snart ikke en Dag, hvor ikke Bladene bringer Meddelelse om et eller andet Overgreb eller Myndighedsmisbrug, som en eller andn Vigtigpeter til Officer har gjort sig skyldig i overfor det menige Mandskab.

Som nu f. Eks. et af de sidste Tilfælde, hvor en Løjtnant i Værløselejren har tvunget de Soldater, der stod under hans Kommando, til krybende om paa Maven at opsamle Tændstikker og Cigarstumper op med Munden.

Slige Tilfælde skal nok tjene til at holde Galden flydende mod Militarismen.

Det har da ogsaa i Pressen — naar man

lige undtager den gammel-konservative — vakt Indignation og Harme mod det Officerskorps, der saa skændigt og brutalt misbruger sin Stilling til paa denne og lignende afskyelige Maader at tyranisere Mandskabet.

Men atter her viser den borgerlige Presse sig som Kapitalistsamfundets Vogter og Talsmand; thi vel fremkommer den med en Række harmfulde Artikler, spækkede med en Del — antagelig velmente — berettigede Sandheder om Officererne for at holde deres Herskerlyst indenfor visse Grænser, men imens lader de de menige Soldater forstaa, at de bliver nødt til at tie og taale, saa længe de har den skidne Morderdragt paa.

Det gælder jo om at forebygge, at Soldaterne ikke skal komme i Tanker om, at de først og fremmest er Mennesker mere end de er Soldater, og som saadanne ikke kan finde sig i alt, hvad en storsnudet Løjtnant finder paa at byde dem.

Disse Blade, der gaar for at være antimilitaristiske, er i Virkeligheden det bedste Værn for Militarismens Bestaaen, fordi de nemlig afleder Soldaternes Had fra selve den militaristiske Institution og overfører det til en ubetydelig Løjtnant, der som Følge af hele sin militaristiske Opdragelse og altfor store Tanker om sin egen Betydning behandler Soldaterne brutalt og hensynsløst — værre end han vilde behandle sin Hest eller Hund.

Denne medlidende Ynken af Soldaterne, der kun fører med sig, at de under Selvbeklagelser og Resignation finder sig i alt og gør deres Had til Militarismen sløvt og negativt, har vi faaet nok af — dens »skadelige« og for Militarismen nedbrydende Virkninger ser vi Resultatet af i disse Dages Militærdespotisme. I Stedet for at indpodes Forsagelsens Gift, skal Soldaterne indpodes Selvbevidsthed; de skal forstaa, at de, fordi en forbryderisk Lov tvinger dem i Morderuniformen, skal blive ved at være det samme Menneske, som de er civilt.

Det eneste, der kan hjælpe mod disse snart daglige Militærmishandlinger, er det aabne Oprør mod Disciplinen. Hvad hjælper det, at en Officer bliver offentliggjort i Pressen eller i bedste Tilfælde bliver idømt nogle faa Dages Stuearrest? Han bliver dog altid ved at være det samme *Skurk* som hidtil.

Et Middel, der sikkert vilde gøre sin Virkning paa en for Soldaterne tilfredsstillende Maade, naar det blev gennemført med Solidaritet, vilde det nok være, om de simpelthen selv bestemte, hvor mange af de meningsløse Ordrer de vilde adlyde.

Selvbevidsthed i Stedet for Slavesind og Oprørsaand i Stedet for Disciplin er det, der maa besjæle Soldaterne, om de for Alvor vil fri sig for Befalingsmændenes Brutalitet og Overgreb; men naar først dette er Tilfældet, bliver det vist vanskeligt for Kapitalistsamfundet at faa sine Morderbataljoner rekrutteret — i alt Fald fra Arbejderklassen. Arbejderne vil nægte at efterkomme Loven om den *tvungne Værnepligt.*

Den militaristiske Mare har længe nok redet os og holdt os nede i Fattigdom og Undertrykkelse. *Derfor bort med al Autoritetstro og Lydighed overfor de Love, der knytter sig til Militarismen. Vort Maal skal være: ikke en Øre og ikke én Mand fra Arbejderklassen til Militarismen!* *Nægter.*

Hilsen fra Amerika.

Til

Foreningen for konsekv. Antimilitarister.

Kammerater!

Svenska Socialistklubben, tilhørende det skandinaviske Socialistforbund af Socialist Party U.S.A. og bestaaende af et Medlemsantal paa 200, udtaler hermed til eder, danske Kammerater, sin store Glæde og inderligste Sympati over den Offervilje og den storartede Tapperhed, som er lagt for Dagen af de straffede Værnepligtsnægtere, samtidig med at vi giver Udtryk for vor Harme og Afsky mod de brutale Myndigheders Overgreb lige overfor disse Kammerater.

Vi beklager tillige og udtrykker alle vor store Sorg over den uforstaaende og interesseløse Holdning, som Socialdemokratiet har lagt for Dagen imod disse for Fredens Sag kæmpende Martyrer, endvidere den Pligtforsømmelse, som den socialdemokratiske Minister Stauning har udvist, idet han ikke har optaget denne Sag og forsvaret de Straffede i Regeringen.

Glade over den rent antimilitaristiske Holdning og den store Handlingskraft, som vore unge danske Klassekammerater saa tydeligt har demonstreret, og fuldt klare over, at Militarismen maa bekæmpes ogsaa med andre Midler end politisk Aktion, sender vi eder hermed vor fulde Sympati og broderlige Hilsen.

Leve Klassekampen! Leve Forsvarsnihilismen! Frem for Revolutionen!

Rockford Illinois, U.S.A., d. 18.-3.-1917.

Svenska Socialistklubben.

Kampen mod Værnepligten.

Blandt dem, der i den senere Tid har indmeldt sig i Foreningen, findes *Chr. Jensen,* der til for ganske nylig har ligget som Soldat i Vordingborg. Christian Jensen har før sin Indmeldelse *nægtet* at udføre Soldatertjeneste og ved at desertere udvist sin Afsky for Militærtjenesten.

Vor Kammerat skriver saaledes til os:

Jeg gik paa Session og blev taget til Soldat som saa mange *utbetænksomme* unge Mænd af vor Klasse.

Den 20. Marts i Fjor gik det op for mig, hvilket meningsløst Vanvid det hele var; jeg besluttede da at rømme, men fik først realiseret denne Plan den 29. Maj 1916.

Jeg rejste til København og efterlod mit Militærtøj der, hvorefter jeg rejste til Sverrig, hvor jeg opholdt mig til sidst i August, da det ikke lykkedes mig at faa mere Arbejde der.

Ankommen til Danmark igen, fik jeg *33 Dages Arrest* og kom ud den 30. Oktober.

Opholdet i Arresten bidrog selvfølgelig ikke til, at jeg fik mere Interesse for Militærtjenesten, og den 26. December rejste jeg igen til København, hvor jeg fik Arbejde; men Politiet truede min Fader, saa han maatte rykke ud med min Adresse. Den 28. Januar blev jeg anholdt, og efter nogen Tids Forløb blev jeg dømt til *6 Gange 5 Dages Vand og Brød.*

Samme Dag Dommen faldt, blev jeg imidlertid indlagt paa Sygehuset til *Observation,* hvor jeg blev i 28 Dage.

Da jeg atter blev indsat i Arrest, begyndte jeg straks Sultestrejken og erklærede mig som Militærnægter. Jeg sultede i fem Dage, og der blev givet Ordrer til, at jeg skulde tvangsfodres.

Isoleret fra Omverdenen som jeg var, valgte jeg at spise mod Ret til at skrive og fik derved Forbindelse med »Solidaritet« gennem min Fader.

Omsider kom jeg ud og blev afgivet til Køkkentjeneste, og da jeg nu er indmeldt i Foreningen, vil jeg gaa fra dette og fuldt og helt følge eders Love og Program.

Carl Pettersson blev Lørdag d. 12. Maj anholdt og indsat i Arresten paa Nytorv, fordi han ikke havde mødt paa Sessionen.

Vor Kammerat har i Lighed med de øvrige Militærnægtere ved sin Indmeldelse i »Foreningen for konsekvente Antimilitarister« tilsendt Ministeriet sine Militiærpapirer, vedlagt en Erklæring om, hvorfor han nægter at være Soldat, af samme Ordlyd som den, de øvrige Kammerater har indsendt.

Hans Dom for Udeblivelse fra Sessionen er nu faldet og lyder paa 2 Gange 5 Dages Vand og Brød, som han for Øjeblikket afsoner. Naar han bliver færdig dermed, vil han sandsynligvis blive overgivet til de militære Autoriteters »Omsorg«, en »Omsorg«, han vil søge at værne sig imod med — *Sultestrejke!*

Martin Larsen, Hobro, der for Tiden er Formand for den Socialdemokratiske Ungdomsforening dersteds, har i Erkendelse af, at Militarismen er den Statsinstitution, der er den største Hindring for Arbejderklassens Frigørelseskamp, indmeldt sig i »Foreningen for konsekvente Antimilitarister«.

Martin Larsen, som har været paa Session og der er blevet udskreven til Soldat, har for nogle Dage siden modtaget sit Indkaldelsespas, som han slvfølgelig straks tilstillede Krigsministeren sammen med Erklæring. Endnu da dette skrives, har Autoriteterne ikke foretaget sig noget mod vor Kammerat.

Det er i det hele taget glædeligt at se, hvorledes den direkte Kamp mod Værnepligten griber mere og mere om sig ogsaa blandt dem, der i længere Tid har ligget som Soldat.

Vi har lige faaet Meddelelse om, at en Soldat — hans Navn er *Larsen* — der for Øjeblikket ligger til Tjeneste paa Saltholm Flakfort, har kastet Uniformen og bestemt nægtet mere at have noget med Militarismen at gøre.

Denne frimodige Erklæring medførte naturligvis, at han straks blev ført i Arresten, hvor han endnu sidder.

Der begyndte han straks Sultestrejken, og efter hvad der er bleven os fortalt, agter han at vedblive dermed indtil han bliver fri.

Ogsaa fra Aarhus har vi faaet Meddelelse om en Dragon *Valdemar Petersen,* der har kastet Soldatertrøjen.

Den Behandling, han efter sin Nægtelse er bleven Genstand for af de militære Autoriteter, er noget af det skændigste og oprørende, der endnu er bleven budt Militærnægterne i dette »*Verdens frieste Land*«.

Efter at han for sin Nægtelse havde siddet arresteret i 19 Dage, paabegyndte han Sultestrejken, som i Løbet af 4 Dage bevirkede, at han blev overført til Garnisons Sygehus.

Disse Forhold, hvorunder han er anbragt, kunde man kun finde Sidestykke til under Zarismens Rusland, og mindst af alt kan man tænke sig, at det er paa et *dansk Hospital* sligt kan foregaa — selv om ogsaa dette Hospital *kun* er for Soldater.

Helt oppe under Taget paa et almindeligt Loftsværelse, der kun bliver ventileret fra et lille Tagvindue oppe under Loftet, er vor Kammerat bleven indlagt — man maa huske paa, at det her er et sygt Menneske, der er Tale om — og den Forfatning, Værelset er i, er af en saadan Beskaffenhed, at det maa virke uhyggeligt paa selv det mindst forvænte Menneske.

Væggene, der engang i Tiden har været hvide, er nu nærmest kulsorte og bærer Præg af ikke at have været i Berøring med en Kalkkost den sidste Menneskealder; et Badekar, der baade indvendig og udvendig har en lignende ubestemmelig Farve som Væggene, og en Seng af et lige saa uhyggeligt Udseende fuldstændiggør Billedet af de Omgivelser, hvorunder vor Kammerat daglig maa leve, men trods denne brutale Tortur staar han dog fast paa sin engang tagne Beslutning om ikke mere at ville være Soldat.

Under flere Krigsretsforhør, han har været i, har Auditøren truet ham med Forbedringshusstraf, saafremt han blev ved at nægte Lydighed; men heller ikke disse Trusler har haft den tilsigtede Virkning, tværtimod; han har nu igen paabegyndt Sultestrejken for at fremtvinge en Afgørelse.

Disse enkelte Tilfælde af Militærnægtelse af Folk, der har paabegyndt *Afsoningen* af deres »*Værnepligt*«, er glædelige Udslag af det Had og den Afsky, som Soldaterne næ-

rer mod Militarismen; men disse enkelte Tilfælde maa blive til mange.

Først den Dag, Stemningen mod den *tvungne Værnepligt* er saa stærk, at der sættes noget personligt ind i Kampen mod den, kan vi befries for Militarismens ulidelige Blodregimente.

Lad os arbejde for den Moral blandt Arbejderne, at de betragter det at være Soldat som noget lavt og umoralsk. Dette er den eneste Maade, hvorpaa Arbejderklassen kan befries for Militarismens ulidelige Byrder.

Frem med den direkte Aktion!

Sikringsstyrken.

Der har i den sidste Tid været ført Forhandlinger mellem Krigsministeriet og de politiske Partier om „Muligheden" af en betydelig Indskrænkning af „Sikringsstyrken". Men skønt de tre største Partier indenfor Rigsdagen — Socialdemokratiet, det radikale Venstre og det moderate Venstre, har givet sin Tilslutning dertil, er det dog strandet paa det lille ubetydelige Højre Partis og Generalernes Modstand.

Man maa sandelig i dette Tilfælde sande det gamle Ord, at „Liden Tue kan vælte stort Læs", naar en saa lille Minoritet, som den Højre repræsenterer af Landets Befolkning, er den, der bliver bestemmende i en saa vigtig Sag, og man spørger uvilkaarlig sig selv, om det ikke er at trække for store Veksler paa Folks Godmodighed?

Det, der her er sket, kan kun betegnes som en *politisk Skandale*, saa langt fra alt hvad der hedder Parlamentarisme, som tænkes kan, og en Haan mod hele den frisindede Vælgerbefolkning, der i Tillid til, at de Repræsentanter, de har indsat paa Tinge, i nogen Grad vilde overholde det Program, som de talte for paa Valgtribunen, gav dem sin Stemme.

Er det ikke at drive Borgfreden for vidt, at lade en lille Klikes smaalige Interesser gaa forud for hele Folkets Flertals Interesser og Anskuelser, og er det specielt ikke fra Socialdemokratiets Side, at sætte de partipolitiske Interesser til Højbords paa Bekostning af den Klasses Interesser, som det paastaar at varetage: Arbejderklassens, eftersom det jo er Arbejderne, der maa bære de største Byrder ved disse gentagne, ulidelige Indkaldelser og kolossale Militærudgifter.

I snart 3 Aar har Sikringsstyrken været Indkaldt, i snart 3 Aar har de *„værnepligtige"* Arbejdere maattet forlade sit civile Arbejde for i lange Maaneder at føre en aandssløvende og demoraliserende Tilværelse som Soldat, medens Hjemmets, Hustru og Børns Eksistens er henvist til den *usle, utilstrækkelige, maanedlige Understøttelse*, som det Offentlige yder.

Man skulde mene, at Grænsen for, hvad Arbejderne i dette Spørgsmaal lod sig byde, snart var naaet, at Taalmodigheden overfor de militaristiske Udskejelser maatte briste, at det var umuligt at blive ved at faa Folk til at lyde Indkaldelsesordren.

Kravet om Sikringsstyrkens Hjemsendelse er da ogsaa blevet rejst.

„Socialdemokratisk Ungdomsforbund" har udsendt et Opraab, der kræver dette Krav opfyldt, og samtidig kalder Arbejdere og Soldater til Massemøde for at understrege Kravet.

Hadet til Militarismen er blandt Arbejdere og Soldater saa stærkt, at Kravet om Sikringsstyrkens Hjemsendelse sikkert vil finde Sangbund og Tilslutning; det, det gælder om, er at give Kravet Vægt, at lade det blive understreget med saa *vægtige Demonstrationer*, at Regeringen forstaar, at det er Meningen, at det skal opfyldes.

Dette at kalde til Møde kan være meget godt som en Mønstring af den Tilslutning, man kan vente sig fra Masserne, men bag den Tilslutning maa der i sidste Instans være Vilje til Handling, for at det kan faa nogen Betydning.

Om Regeringen og de politiske Partier vedblivende vil lade den militaristiske Klike bestemme i dette Spørgsmaal, bliver der ingen anden Udvej tilbage end at agitere for, at Arbejderne *undlader at efterkomme Indkaldelsesordren* og faa denne *Nægtelse* sat i System.

De *partipolitiske Interesser* har længe nok været sat til Højbords paa Bekostning af den *arbejdende Klasses. Nu maa det være Slut! ... ...Nu maa Arbejderklassen selv tage Sagen i sin* Haand.

Antimilitaristens Sang.

Mel.: Gamle Tivoli.

Sorgens dybe Klagetoner
klinger over mangt et Land.
Børn og Enkers Millioner
sørger over Far og Mand.
Krigens røde Vanvid kræved'
deres dyrebare Blod.
Alle frygted' de og bæved'
for Tyrannens Overmod.

Krigens Rædselstoner klinger —
meldende om Mord og Brand;
Bud om Niddingsdaad de bringer
ud til Fredens lyse Land.
Ingen Heltedaad og Ære,
intet Mod og intet godt,
Krigens Storhed i sig bære
— Usselhed og Fejghed blot.

Krigermod og Krigerære,
Kamp for Folk og Fædreland,
Fjendens raa Barbarerhære
i hvert Land vi finde kan.
Hvorfor skulde Folk da stride,
hvorfor skal der flyde Blod,
hvorfor skal saa mange lide?
— Blot for nogles Overflod.

Skal Fornuften ogsaa dræbes
her i dette lille Land,
skal til Skyttegrave slæbes
Søn og Far og Ægtemand,
skal man over os bestemme,
røgte os som Slagtekvæg,
hvorfor skal vi da forglemme
vort Men'skeværd for Slynglers Præk?

Hvis du ønsker Fredens Hygge,
støt da Fredens Fanehær,
der vil værne Folkets Lykke
mod Barbarers Militær.
Mød da Fredens Helteskarer
med Respekt for deres Mod,
naar i Kamp mod Krigens Farer
de vil ofre Liv og Blod.

Axel Sørensen.

3500 engelske Militærnægtere.

Da Loven om den tvungne Værnepligt blev gennemført i England, afgav Regeringen smukke Løfter om, at de, der af Samvittighedsgrunde ikke kunde blive Soldater, skulde blive anvendt til civilt Arbejde og at Loven i det hele taget vilde blive lempeligt praktiseret.

Som man kunde tænke sig, er disse smukke Løfter, der vel kun er blevet givet for at mindske Arbejdernes og deres Repræsentanters Modstand mod Loven, ikke blevet holdt. Paa Grund af Censuren har det været vanskeligt at erfare noget om dette Forhold, men der er dog sivet Rygter ud om, at man gik meget strengt frem mod Militærnægterne. Det er derfor af Interesse at læse nedenstaaende Meddelelse, der fornylig er fremkommet i »Berner Tagwacht«, hvis Redaktør, Robert Grimm, som bekendt er Formand for Zimmerwald-Bureauet, hvorfor man maa formode, at Meddelelsen er paalidelig.

Bladet skriver:

»Forfølgelsen af de engelske Socialister, der nægter at gøre Militærtjeneste, griber stadig mere om sig, saaledes som man kunde vente af Lloyd Georges Regimente. Sidste Uge erklærede Minister Cave i Underhuset, at indtil 1. Marts i Aar var over 3500 Mænd blevet idømt Fængselsstraf for Militærnægtelse. »Morning Post« for 15. Marts bringer Meddelelse om yderligere 10 Tilfælde af Militærnægtelse, i hvilke de Paagældende, der alle var Socialister, blev idømt svære Straffe. Blandt disse befinder sig to Redaktører af Arbejderblade. Redaktøren af »Plovskæret«, Peet, blev dømt til to Aars Tugthus fordi han havde nægtet at adlyde militære Befalinger, medens Redaktøren af »Labour Leader«, Brockway, der først for nogle Dage siden var bleven løsladt efter et Fængselsophold paa 112 Dage, den 14. paany maatte stille for Krigsretten i Chester, fordi han havde vægret sig ved at overvære en Militærgudstjeneste. Brockway erklærede for Retten, at han følte sig mere solidarisk med de tyske og østrigske Socialister, der havde erklæret sig mod Krigen, end med den engelske Regering. Han og fem andre blev kendt skyldig. Dommen over dem er dog endnu ikke afsagt.«

— — — Naar Krigen engang slutter, vil vi sikkert faa smukke Ting at høre om det »frisindede« Englands Behandling af vore Partifæller, der ikke har villet svigte vor Sag, men som modigt har trodset Fængslernes Kvaler for at gennemføre deres Kamp.

C. L. Skjoldbo i »Socialisten«.

„Militærnægteren"s

Abonnementspris

er 65 Øre aarlig indenbys, 90 Øre aarlig udenbys.

Abonnement kan tegnes for 10 Ekspl. pr. Maaned og koster 90 Øre pr. Kvartal.

Spred Bladet overalt.

Forhandlere faar i Provision 1 Øre pr. Ekspl.

Endnu haves nogle Ekspl. af det rigt *illustrerede Majnumer*, hvis Pris er 10 Øre.

Mindre Beløb kan indsendes i Frimærker.

Opgørelse fra Forhandlere indsendes hver Maaned.

Indsend Bestilling til Ekspeditør Georg Jensen, Læsestuen, Vesselsgade 7, St., København N.

Ansvarhavende overfor Presseloven: Alfred Mogensen. — Trykt i Nørrebros Centraltrykkeri, Blaagaardsgade 29, Kbhvn. N.